

บทที่ 9 นิวซีแลนด์

ที่ตั้งและพื้นที่

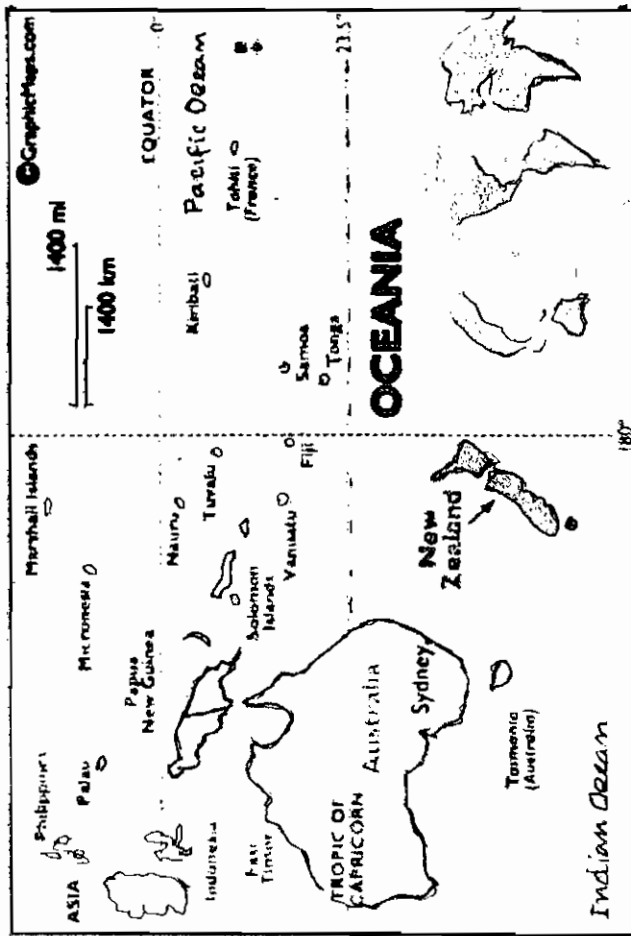
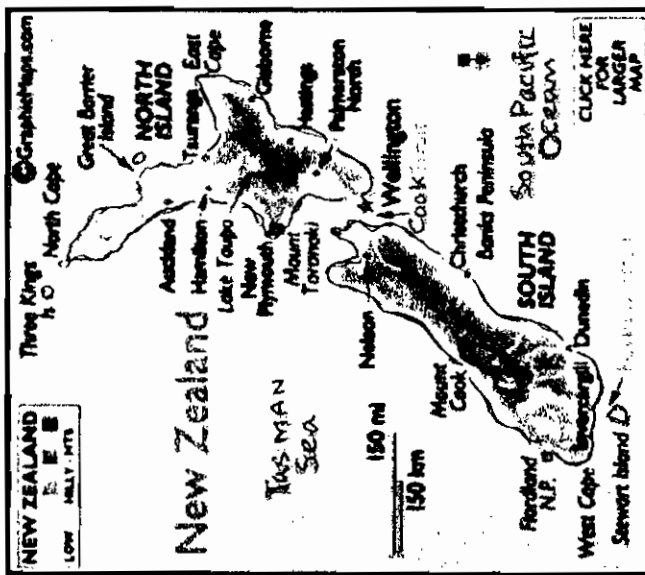
นิวซีแลนด์ เป็นประเทศหมู่เกาะ มีเนื้อที่กว่า 103,733 ตารางไมล์ หรือประมาณ 268,670 ตารางกิโลเมตร ประกอบไปด้วยเกาะใหญ่ 2 เกาะ คือ เกาะเหนือ (North Island) มีพื้นที่ 44,290 ตารางไมล์ เกาะใต้ (South Island) มีพื้นที่ 58,290 ตารางไมล์ ความยาวจากเกาะเหนือ ถึง เกาะใต้ยาว ประมาณ 1,000 ไมล์ ระหว่างเกาะเหนือ และ เกาะใต้ มีช่องแคบคุก (Cook Strait) คั่นอยู่ ทางใต้สุดของเกาะใต้ยังมี เกาะสจ๊วต (Stewart Island) มีพื้นที่ ประมาณ 670 ตารางไมล์ อยู่ห่างจากเกาะใต้ มี ช่องแคบโฟว์วส์ (Foveaux Strait) คั่นอยู่ และ ยังมีเกาะเล็ก ๆ คือ หมู่เกาะ Cathams และเกาะเตี้ยเกาะน้อยอีก หลายเกาะ

นิวซีแลนด์ยังมีเกาะอยู่ในความดูแล หมู่เกาะ 3 กลุ่ม ในมหาสมุทรแปซิฟิก คือหมู่เกาะ คุก (Cook Island) หมู่เกาะโตเกเลา (Tokelau Island) เกาะนีอู (Niue Island) และดินแดน ในทวีปแอนตาร์กติกา (Ross Dependency)

หมู่เกาะใหญ่ของนิวซีแลนด์ตั้งในมหาสมุทรแปซิฟิกตอนใต้ ระหว่างเส้นละติจูด 41 องศา ใต้ และระหว่างลองจิจูดที่ 174 องศา ตะวันออก ตั้งอยู่ห่างไกลจากผืนแผ่นดินใหญ่ และทวีปอื่น ๆ มีเพื่อนบ้านใกล้เคียงที่สุดคือ ออสเตรเลีย ซึ่งอยู่ห่างกันถึง 1,200 ไมล์

ประวัติค้นพบ และการตั้งถิ่นฐาน

ชนพื้นเมืองของนิวซีแลนด์เป็นพวกแรก คือ ชนเผ่ามาวรี (Maori) มาวรีเป็นชาว โปลิเนเซียน เป็นนักเดินเรือที่มีความชำนาญ สันนิษฐานว่า มาจาก เกาะตาฮิติ (Tahiti) และได้ เดินทางมานิวซีแลนด์ตั้งแต่ศตวรรษที่ 6 โดยเรียกชื่อดินแดนนี้ว่า ออทีโร (Aotea - roa) ซึ่ง หมายถึง Long White Cloud หรือ Long Bright Land หรือ Land of Lingering Daylight ในตอนกลางศตวรรษ ที่ 14 มีการอพยพครั้งใหญ่โดยเรือแคนู มาตั้งถิ่นฐานในเกาะ

แผนที่ ดั่งของประเทศ นิวซีแลนด์

ที่มา : World The Factbook , 2003.

เหนือ ชาวเมารี ได้ปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ ของพื้นที่เกาะ รู้จักทำการเพาะปลูก ทอผ้า ย้อมผ้า และแกะสลักไม้มานานแล้ว ชาวเมารี เป็นนักรบจึงมีการต่อสู้ระหว่างเผ่ากันอยู่ เสมอ

ชาวยุโรปคนแรก ที่เดินทางมายังดินแดนนิวซีแลนด์ คือ เอเบล แทสมัน (Abel Tasman) นักเดินเรือชาวดัตช์ ในปี ค.ศ. 1642 ได้ออกเดินทางจากเมืองปิตคาเวีย มาสำรวจ ทวีปใหม่ทางใต้ เพื่อค้นหาแร่เงินและทองคำ แทสมัน ได้ค้นพบ เกาะแทสมันเนีย แล้วเดินเรือ ออกมาทางตะวันออก ถึงชายฝั่งตะวันตกของเกาะใต้ และให้นามพื้นที่บริเวณนั้นว่า Staten Landt แทสมัน ได้พบทรัพยากรมีค่ามากมาย ชาวพื้นเมืองส่วนหนึ่ง ที่เขาพบก็มีนิสัยดุร้าย เขา จึงเดินทางกลับปิตคาเวีย ส่วนดินแดน Staten Land นั้น ต่อมาชาวดัตช์ เรียกดินแดนใหม่นี้ว่า New Zealand

ต่อมา อังกฤษ ส่งกัปตัน เจมส์ คุก มาสังเกตการณ์โคจรของดาวศุกร์ ที่เกาะสาอิตติ กัปตัน เจมส์ คุก ได้เดินทางต่อลงใต้เพื่อหาทวีปใหม่ และได้พบชายฝั่งตะวันออกของเกาะเหนือในปี ค.ศ. 1769 เขาได้แล่นเรือรอบๆ เกาะเหนือ และเกาะใต้ และทำแผนที่ชายฝั่งเอาไว้

เรื่องราวต่าง ๆ ของดินแดนใหม่ เป็นที่สนใจของชาวอังกฤษ แต่ปัญหาเรื่องชนเผ่าพื้นเมือง และความห่างไกลของเกาะ ทำให้การอพยพไปอย่างล่าช้า พวกที่เดินทางไปรุ่นแรกๆ ในปลายศตวรรษที่ 18 มักเป็นนักล่าปลาวาฬ และนักล่าแมวน้ำจากออสเตรเลีย ไปตั้งถิ่นฐานที่ บริเวณเกาะใต้ บริเวณ Dusky Sound และ ต่อมาจึงมี ชาวอังกฤษ อเมริกา และฝรั่งเศสเข้าไป ตั้งถิ่นฐาน บางพวกได้ตั้งถิ่นฐานอย่างมั่นคงเรื่อยขึ้นมาบริเวณริมฝั่งของเกาะเหนือ และทำการติดต่อค้าขายกับเมารีมากขึ้น พวกอพยพรุ่นแรกๆ ไม่ค่อยยอมรับประเพณี และกฎหมายของชาวเมารี ทำให้มีความสัมพันธ์ระหว่างกันเลวลง ในต้นศตวรรษที่ 19 ในปี ค.ศ. 1814 เริ่มมีนักสอนศาสนา เข้าไปเผยแพร่ศาสนา และสอนวิชาการต่างๆ ให้ชาวเมารีมากขึ้น

ในปี ค.ศ. 1840 รัฐบาลอังกฤษได้ส่ง กัปตัน ฮอปสัน (Captain William Hobson) มาเป็นผู้ว่าราชการเป็นครั้งแรก อังกฤษและชาวเมารีกลุ่มหนึ่ง ๆ ได้ตกลงกันลงนาม ในสนธิสัญญาที่เรียกว่า “สนธิสัญญาไวตังกิ” (The Treaty of Waitangi) ในวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 1840 ชาวเมารียอมรับอธิปไตยของประเทศอังกฤษ เหนือดินแดนของตนขณะเดียวกันชาวเมารี ก็ได้รับการประกันในการนับถือกรรมสิทธิ์ในที่ดิน และได้รับสิทธิทุกอย่างเช่นเดียวกับชนผิวขาว

ชาวผิวขาวอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานเพิ่มขึ้นมาเรื่อย ๆ ทั้งในเกาะเหนือ และเกาะใต้เนื่อง จากมีบริษัทนิวซีแลนด์ดำเนินการโดย Edward Gibbon Wakefield ทำหน้าที่อพยพนำเข้ามา เมืองที่เกิดขึ้นในระยะแรกคือ เวลลิงตัน (Wellington) ต่อมามีเมือง วังกานุย (Whanganui) นิวพลีมัท (New plemas) และเนลสัน (Nelson)

ชาวผิวขาวที่เข้าไปตั้งถิ่นฐานในเกาะใต้ เริ่มมีความมั่นคง จากการเลี้ยงแกะ และส่งขน แกะเป็นสินค้าออก ในปี ค.ศ. 1853 มีการค้นพบทองคำปริมาณมากในเกาะใต้ ดึงดูดให้ผู้คน อพยพเข้ามามากขึ้น และภายหลังได้หันไปทำไร่นา ปลูกข้าวสาลี และเลี้ยงแกะ ต่อมามีการนำ เครื่องทำความเย็น และเรือผู้เย็นมาใช้ในปี ค.ศ. 1880 ทำให้สามารถนำเนื้อแกะไปขายได้ไกล ๆ และการเลี้ยงวัวนม เพื่อส่งผลิตภัณฑ์นมออกขาย ก็มีความสำคัญขึ้นเช่นกัน โดยมีอังกฤษเป็น ตลาดใหญ่รับซื้อสินค้าทุกชนิดของนิวซีแลนด์ในสมัยนั้น

ต่อมาในปี ค.ศ. 1907 นิวซีแลนด์ได้เอกราชปกครองตนเอง และเป็นสมาชิกเครือจักรภพ อังกฤษ